

SANTESSON, BERNDT PETER

**Stora herrar, stora syndare, eller Malmö
discont-liga, allmänna och enskilda
wälfärdens skräck./(B.P. Santesson.) Lund
1818. Tryckt uti Berlingska boktryckeriet.**

Lund
1818

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

SANTESSON, B

Förvaltn
Riksd.
Riksb.
(R.)

1700-1829

Stora Herrar, Stora Syndare,

eller

Malmö Discant-Liga,

Allmänna och Enskilda Wälfärdens
Skräck.

av

B. P. Santesson

Lund 1818.

Tryckt uti Berlingska Boktryckeriet.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1918

PHYSICS DEPARTMENT

RECEIVED

1918

PHYSICS DEPARTMENT

Några ord till Malmö Discont!

Antalet af mina verkliga Borgenärer skall visa, att jag icke satt ett nöje uti, att åsamka mig skulder, och beskaffenheten af de fordringar, hwilka i min Concourss blifwit bewakade, skall styrka, att jag faller, som ett olyckligt offer, endast för begäret, att hjälpa andra.

Det är icke luxe eller öfverflöd, icke eget slöteri eller misshushållning, som beredt mitt obestånd. Af naturen hjälpsam, ansåg jag medmenniskor, wärdiga mitt biträde — och understödde dem — Se der! mina fästeg, för hwilka jag pliktat med mera än Sex Tunnor Guld af min Egendom. Jag har alldrig fordrat någon tacksamhet — och har icke heller rönt någon — jag inbillade mig, att menniskan war sådan hon syntes vara, eller hwad hon affecterade, att vara — ty, min själ war icke skapad för att mistänka något ondt — Se här! min blindhet. Jag trodde vidare, att Directeurer öfwer ett Discontwerk woro det samma, som Styresmän — att deras Reglemente war deras Compass, och, att omtänka för allmänt och enskilt wäl war Nordstjernan på deras himmel — Se här! min dumhet. Jag trodde änteligen att man borde skona den oskyldige, hjälpa den lidande, understödda den förtryckte, och straffa den brottslige; men jag fann, ty wärr! att man predikade och bekände en annan lära. — Nyja Directionen öfwer Malmö Banco-Discont uppdikade emot mig wissa anklagningspunkter, — jag såg framtråda en Actor, som på föranstaltande af Länet's Höfdinge, blifwit utsedd

och förordnad att utföra Discontens Balan emot mig, för åtgärder, dem jag skulle hafwa tagit med den af gamla eller Ex-Disconten betingade säkerhet, för der upptagne med el; medel, till ett belopp af 30 a 40,000 R:dlr Banco. Jag föll i håpenhet och förundran — är det möjligt, tänkte jag, att Vänetts värddade Högding, att nya Directionen, att Actor sjelf kan vara okunnig om de medel, hvilka jag i Malmö Discont uppburit? Eller hvilka äro väl desse medel? Har Malmö Discont varit i den författning, att den kunnat utlemna desse medel? Det war en physisk omöjlighet, att den 23 Februarii år 1816 sådane summor derifrån utlåna, — jag vill icke tala om en moralisk — ty gamla eller Ex-Directionens åtminstone alla bedrifter wisa, att den satte en wällust deruti, att stolt och djerft förakta all moral, hwarigenom den grundlagt och befästat en egen storhet, och förwärfwat sig ett minne i Mittonde århundradets financehistoria, och en ryktbarhet, som låter afwundas af ingen, utan af den, som söker öfwerträffa dem i brott, och wårderar ett förbannadt minne, mera än ett wälsignadt.

Jag har den 23 Februarii 1816 icke erhållit ett öre af Malmö Banco-Discont, enligt Bokföring, och än mindre af Discont-Cassan, hvilken, enligt tryckta Handlingar, endast öppnades för Ex-Directurerna sjelfwe och deras medbrottfäige — och stige den fram, som kan wisa ett annat förhållande! Jag fruktat icke sanningen, ty jag älskar henne, jag båfwat endast för den, som påstår annat än han tänker. — Hela Skåne känner, hwad swärighet man haft för att få några hundra Riksdaler, och att man ofta måst muta bort 1 för att få 200. Ett sådant förhållande kan icke vara någon hemlighet för Herr Actor, och huru är det tänkbart, att jag i Februarii 1816 skulle kunna hafwa erhållit 30 a 40000 R:dlr B:co, då Directionen icke sjelf ägde några medel — då Ståhle och Kock, hvilka swurit Ex-Directionen tro- och huldhet i lif och död, icke längre kunde erhålla några medel i wanlig Discontwäg, utan sådane, som med list och wäld blefwo ifrån Cassan undansnillade — Är det troligt, att jag i

denna tid skulle uppburit några medel i Malmö Discout? att jag, som icke war inwigd i Ex-Directionens hemligheter, eller tillhörde Ligan, blifwit gynnad med så oreglementariska försträckningar? För öfrigt — om Discouten skulle den 23 Febr. 1816 till mig hafwa utlemnadt medel till 30 a 40,000 R:dlr, måtte det falla mer än förundransvärdt, att Regeringens Ombud, som redan i nästföregående Januarii månad hade befallning, att med uppmärksamhet följa Directionens företagande, och tillhålla den att noggrant följa Dess Reglemente, och förhindra alla afslag derifrån, icke också förekommit utlemnandet af desse medel, eller ens deremot gjort någon anmärkning — Eller, på hwad sätt har wäl detta kunnat hållas hemligt? Böcker, Räkenskaper och handlingar borde, efter samma nådiga befallning, för Ombudet hållas öppne och tillgänglige. Det war endast för mig och andre misshandlade personer, som desse Kunskaps-källor blefwo af Ex-Directionen tillstoppade — för att ej kunna komma dem på spåren och upptäcka de bedrägerier, hwilka, då redan hotande med undergång och förstöring, nu finnas uppstälde som warnande skräckbilder för en bedärad Allmänhets ögon.

Om jag hade uppburit några medel, och Ex-Directionen icke hade fått all den säkerhet, den hade sig betingat? hwarföre ställdes icke jag genast under Lagsökning för desse medel? och detta skall ju, enligt de af Directionen producerade handlingar, wara enda willkoret, som blifwit betingadt, och det enda ansvar jag skall hafwa mig underkastat. Om den säkerhet, hwilken Directionen sig betingat, skulle blifwa störd af annan mellankommande Inteckning eller bättre rätt, så war ju enda willkoret och förbehållet, emot en sådan händelse, detta, att jag borde lagsökas genast.

Hade jag som Ståhle och Kock varit en införlifwad broder med Ex-Directeurerna, då hade kanske den angenäma händelsen öfverraskat mig, att jag, liksom de, utan lösen, återfått all

den säkerhet, som blifwit af de förre betingad, och af de senare lemnad — men — emot mig woro de icke så släpphände, om jag än kunnat wara nog djerf, att sådant begära. Nej! de behölo allt hwad de fått, och allt hwad de kunde få af mig, ty jag war ingen broder i bandet — Men, hwad will den nya Directionen, och des Actor hafwa? jo! den will hafwa ännu mera, än den gamla sig betingad, med hwilken jag endast haft att göra. Den wll hafwa både det, som kan fås och det, som icke kan fås. — Man nyttjar Torturens medel emot mig, man påstår arrest å mig — emedan jag icke kan förwandla en omöjlighet till en möjlighet, emedan jag icke kan göra underverk, förbyta en köpskillning till en icke köpskillning, emedan jag, jemte uppoffring af min egen, icke will eller kan wara ett medel i des hand, att jemwål åtkomma en annans egendom.

Eller — i hwad affeende skulle jag handlat orebbligen emot Ex-Directionen? Man förebrår mig: att, sedan jag tillhandlat mig Egendomen Marieberg, och lofwat Directionen Inteckning deri, näst efter Academie Cassan, skulle jag hafwa gifwit min Säljare skuldebref för den köpskillning jag honom war skyldig. Store Gud! hwem kunde wäl hindra, hwem kunde wäl twinga mig, att, genom uthändigandet af ett skuldebref, icke erkänna min skuld. Säljaren skulle ju med lag twingat mig dertill, då jag icke war så moraliskt förderfwad, att kunna neka denna min skuld? — Men nu will man göra det till ett brott, som war och i ewighet blifwer, ett inre moraliskt twång, ock skulle blifwa ett yttre lagligt. Om säljaren derföre wunnit inteckning, war något, som icke stod i min makt, att hindra eller förekomma, utan tillhörde Domstolen, att bestämma — Märkwärdigt är det emedertid, att jag icke bewiljat någon inteckning i Egendomen Marieberg, utan den, som Disconten tillkansat sig — och om jag än hade bewiljat inteckningar deri, till Lunnor Gulds belopp —

hwad? Kunde wäl Directionen påstå, att jag derföre handlat be-
drägligen? Desß egna handlingar wisa, att Ex-Directionen wid
den inteckning den sig tillkänsat, påstått det uttryckeliga
och enda willkoret, att, om den icke fick Inteckningssäkerhe-
ten på sådant sätt, som den önskade och betingade, skulle den
endast hafwa rättighet, att genast ställa mig un-
der Lagsökning för summan. — Till något annat
ansvar förbant jag mig icke — och i annat ansvar
har jag wäl icke kunnat stå, än det enda, jag, på
Ex-Directionens egen begäran, mig tillförbundet,
och hwarmed den war nöjd — men, sedan den 22 April
1816 står jag i intet. (Litt. X.)

Om jag t. ex. hade öfwerenskommit med Herr Actor, att,
om han utförde för mig en rättegång skulle han få, antingen
en wiss summa penningar, och panträtt i det eller
det — eller ock rättighet, att ställa mig under
Lagsökning för betingade summan, kunde wäl Herr
Actor med sål påstå, att jag bedragit honom, i fall han
icke fick omvämda panträtt? Eller, hwarföre? Jo! Actor ägde
då det andra alternativet — och han hade ju förklarad sig nöjd
med hwilketdera han fick. Icke kan Herr Actor så mistaga sig,
att han skulle påstå något annat. — Så är saken med Disconten
— kan Disconten fränwinna säljaren sin fordran, eller om han
äger någon förmånsrätt, den icke jag, utan Domstolen honom be-
wiljat, må det ju wara den öppet — det kan och bör wara mig
likgiltigt — hwem, som lagligen erhåller den Egendom, hwilken
jag öfwerlemnad mina Borgenärer, att omtwista — Man må
emedlertid wara öfwerlygad, att, derest icke Ex-Directionen an-
sett sig belåten med den säkerhet, den fått, hade jag nog ytterli-
gare blifwit pint, marterad, plågad och hotad med hemliga ordres
ifrån Regeringen, med fångelse och dödd. — Den hade nog begag-
nat sig af det andra betingade willkoret: att genast
ställa mig under lagsökning. Men — genom urakt-
låtenheten här af, har den inför Gud och hela werl-

den, stillatigande medgifwit, att den fått allt hwad den wille hafwa.

Gamla Directionen begynte känna sina misgärningar, hwilka, såsom åskmeln, swäfwade öfwer deras hufwuden — De wiste med sig sjelfwe, att de mishandlat en gammal öfkyldig Man — och blygdes, att blottställa deras skamliga handlingar för dagens ljus — kan hända förutsägo de, att, de bedrägerier, som de utöfwat emot mig och flera, skulle en dag kosta dem dyrt, och att de omsider sjelfwa skulle stupa i den afgrund, som de för 100:de tals öfkyldiga warelser öppnat; nya Directionen tyckes icke känna den förras bedrägliga irrgångar; de handlingar, som deruti träffas, tagas för sådana de förefinnas — man bekymrar sig litet, om deras laglighet, eller olaglighet — om deras enlighet med Stadgar och Reglemente, man bewakar fordringar, dem man icke åger. Se mina Concourshandlingar: man beswärjer dem wid Domstolarne så godt man kan. — Att nya Directionen är öfkyldig indrifwa allt hwad som kan fås, och att densamma icke är ansvarig för handlingarnes riktighet — eller är skulden till deras olaglighet, wet jag wäl, — Man ropar: Discont-Balancen är stor, och bör på något sätt minskas — Jag bestrider icke heller detta — då det sker lagligen och i öfwerensstämmelse med Reglementet — icke sårar billighet, menflighet och rättwisans fordringar — ty, att ersätta Discont-balancen på öfkyldiga menniskors bekostnad, och med deras ruin, hwilka denna balance icke kan tillräknas, är någon ting, wärre än sjelfwa balancen; en cur, wärre än sjukdomen, och bör wäl icke komma i fråga i ett wälbestäldt Samhälle. — Man bör efterfinna, att denna balance warit omöjlig, om Ex-Directionen följt sitt Reglemente — om tillräckelig uppsigt warit med densamma, och den blifwit twungen, att hålla sig inom sina gränser, och göra rätt, när den icke mera wille det. Ex-Directionen har således sjelf directe wållat denna balance — och de, hwilka i allmänhet haft eller bort hafwa en granfskande uppmärksamhet på Directionens handlingar, männe icke de böra, insér allt förnuft, anses såsom indirecte wållande

till denna uppkomna balance? För att nu betäcka denna balance, angripa andre och oskyldiga, är icke allenast olagligt, utan strider snörrätt emot Läran om Imputation. Jag har wisat, hwilka som äro till Discont-balancen wällande, och de äro skyldige, enligt alla förnufts och rätts grunder, att med deras personer och egendomar godtgöra denna balance, emedan den måste dem omwillkorligen imputeras. — Man kan wäl inwända, att desse personers egendom icke är tillräcklig. — Men hwad? om också denna förmodan wore grundad — Kan man derföre wända sig emot andra? Kan wäl den, som bortlösat, druckit upp, och bortspelat sina penningar, hålla sig till Köpmannen, Krögaren och Spelbrodern, för att återfå dem, med wäld? eller — Kan han wäl, under sken af någon förnuftighet hålla sig till andra, för sin förlust? Kan wäl Walmö Discont, eller de, hwilka densamma förwaltat, pretendera betalning för annat eller mera, än hwad den enligt Reglementet hade rättighet att utlåna — Eller, om jag skulle få det infall, att utlåna mina penningar, med förbehåll, att i ränta årligen uppbära 24 procent — skulle wäl min Debitor kunna tillförbindas, att en sådan ränta betala? eller hwarföre? helt enkelt, derföre, att Lagen anser sådane förbehåll, såsom olaglige, och inför yttre Rätt, utan kraft och werkan — Jag kan således förnuftigtwis icke klaga, om min Debitor undandraget sig förbehållet, och om än jag skulle klaga, kan ingen Domstol upptaga mitt klagomål; ty, den som handlar emot Lagen, kan icke åberopa sig Lagen; en lag är ett Reglemente och ett Reglemente är en lag, då det är utfärdadt och besegladt af den eller dem, hwilka Samhället ombetrodt lagstiftningen. — Fordringsanspråk, som icke öfwerstrida detta Reglemente, denna lag, kunna inför en yttre Rätt göras gällande, och med yttre twång affordras — De åter, som öfwerstrida Reglementet, och alltså strida emot dess föreskrift, kunna aldrig inför yttre Rätt göras gällande, emedan de äro olaglige. Ty, att påstå, att öfwen det olofliga och olagliga skulle kunna göras gällande inför yttre rätt och med twång af-

fordras — är det samma — som att påstå, det lagen skulle kunna gynna lagbrytaren; quod absurdum.

Så är saken med Malmö Disconts fordringsanspråk! Hvem tvingade väl Directionen, att öfverskrifva dess Reglemente — att utlemna mera, än den hade rättighet till? Hvem nödgade den, att fränträda lagens bokstaf? och brottfligt handla emot dess befallningar — hvem är den djerswe, som våldfört sig på Directionen? Eller — har jag betogit den sin frihet, att göra hvad rätt war? Eller — kan sådant bewisas? I Staden fanns ju Militair, som Directionen kunnat anlita? Directionen war ju intet stum? Den hade kunnat öppna Discont-fönstret och iaropa folk ifrån torget? Den ägde ju betjening, som kunde hindra våldswerkaren, fastaga, fångsla och låta affraffa honom? Har sådant skedd? Har man väl hört något nödrop ifrån Directionen? Har den beklagat sig öfwer något wäld? Anropat om hjelp? Sökt något beskydd? Nej! Allt, hvad Directionen gjort, alla de brott den begått, har den begått af fri wilja och öfwerläggning — och då, efter en sund moral-philosophie, hwar och en bör gifwa Staten garantie för sin wilja, att icke skada; och sedan denna wilja redan yttrat sig i skadliga handlingar — lemna skadestånd åt Samhället och dess öfrige Medlemmar, och sjelf widkännas alla de följder, som af denna onda wilja kunna anses wara härflytande: är solklart, att Directionen ensam måste widkännas all betalningsfkyldighet för alla oreglementariska, d. å. olagliga lånfordräckningar, såsom tillkomne, genom dess egna konster, egennyttiga affigter och gränslösa brottflighet — quod erat demonstrandum.

Den enfalldige skulle väl kunna invända: att det wore synd, om Ex-Directionen ensam skulle widkännas följderna af hvad som blifwit oreglementariskt, d. å. olagligt tillgjort — Men — det samma skulle ju då kunna sägas om den, som utlånar sina penningar emot 24 procent, men icke får njuta detta sitt förbehåll till godo inför Domaren. I sitt blinda hopp har han utlånt

sina medel — då han annars, och genom deras användande i egen rörelse kunnat draga lika vinst. Men — begge lida, det deras gerningar värde äro — de hafwa begge syndat emot lagen — och syndens lön är döden. — Lagen ropar högt till Sekraren, att icke taga mera än 6 procent — och denna lag ropar lika högt till Discot-Directionen, att icke utvråka mera än 5000 R:dlr, och lagen måste, för att vara lag, gälla så väl i ena som andra fallet. Fiat Justitia — pereat Mundus. Den som öfverträder lagen och icke hör sammar dess regler, kan ingen orätt se.

Det är åtminstone icke troligt, icke rimligt eller förnuftigt, att fattige och bedragne Borgensmän, hvilka icke deltagit i Ex-Directionens hemligheter, icke skördat någon vinst af dess bedrägerier, inga penningar uppburit eller varit i tillfället att några förslösa, skulle kunna ställas till något ansvar — Emot dem kan Disconten eller dess rätts Innehafware icke lagligen utsträcka sina fordringsanspråk längre än Reglementet medgifwer — icke aftvinga betalning för mera än 5000 R:dlr Banco, såsom warande det Maximum, utöfmer hwilket ingen får på en gång häfta i Malmö Discot. — Jag skall bewisa detta tydligt.

Rättigheter och skyldigheter böra mätas efter en och samma lag. Emot rättighet hos en svarar alltid skyldighet hos en annan, — detta är en sanning, som Moralisterna kända mera än i 1000:de år — då således A. t. ex. vill med yttre tvång tillhålla B. att fullgöra en skyldighet, måste man naturligtwis tillse, om A. åger någon emot denna skyldighet svarande rättighet; har den förre ingen rättighet, så måste ock den senares skyldighet vara ingensaker, som begripas af hvarje dödlig. — Har nu Ex-Directionen, genom laglöshet och brott, förverkat sina rättigheter, så kan den icke åberopa desse rättigheter emot andra, emedan den då skulle åberopa något, som den icke ågde, och

då Reglementet för Malmb Discont, sanctionerat af Rikets Konung och Ständer, är den Regel, efter hwilken Directionens rättigheter endast kunna och böra måtas och bestämmas, och detta Reglemente inkränker Directionens rättigheter, att utlåna eller antaga borgen inom en viss summa, låter icke heller någon, efter alla förnufts eller Lagbegrepp och grunder kunna ställas under Lagsökning för mera än denna summa, så wida man icke får lagsökas för annat eller mera, än man får håsta, hwilket är tämligen klart och behöfwer icke widlöftigt utredas.

Håsta betyder i Swenska språket och i physisk form: blifwa fast, hänga wid, sammanfogas — som ett plåster widhåstas ett sår, ett bråde sammanlimmas med ett annat o. s. w., allt detta håstar; tvärtom: allt hwad som icke kan håsta eller håstas, blifwa fast eller hänga wid något annat, är och blifwer ju ett, ifrån ett annat ting, åtskilt ting, kan icke dermed förenas, är derifrån löst och ledigt, fritt och sjelfständigt — Så kunna Nordpolerna af 2:ne Magneter i alla ewigheters ewighet icke förenas, de håsta icke, lagen har förbudt detta, och denna lag är naturens, den kan icke rubbas — Håsta, i moralisk, i lagform, betyder och kan icke betyda annat än: hafwa en på förbindelser grundad skyldighet. Jag får håsta, d. å. Lagen anser min ansvars skyldighet gällande. Jag får icke håsta, d. å. Lagen anser icke min ansvars skyldighet gällande. Hwad lagen således anser utan kraft och werkan, kan samma lag icke återigen anse såsom kraftåtgande, emedan sjelfwa lagen då wore en orimlighet, en motsägelse, hwilket den icke får vara — Inför en yttre Domstol, som för är sagt, gäller endast det losliga, det lagliga, och lagen anser endast detta som möjligt.

Om derföre en Löstesman, tid efter annan, lemnat sitt namn å Discont-Reversaler — borde detta namn icke antagas till större belopp, än det Reglementet medgaf. och war Directionen i tillfälle, att förkasta detta namn, då det redan håstade för 5000 R:dlr, utan att någon derföre kunnat anse sig berättigad att

klaga. Det war isynnerhet och endast Directionen, som kunde med så kerhet afgöra och bestämma — när han redan håftade för 5000 R:dlr eller derutöfwer; och det af följande omständigheter: att de störste Låntagarne, hwars hemliga Commissionairer den agerat, varit med Directionen så innerligen förenade, att man på intet sätt kunnat utgrunda deras Discontförhållande eller beräkna deras skulder, hållt Directionen, nedsölad i laster och brott, äfwen ägde den affkyrda tilltagsenhet, att begagna de Reversaler, som desse anskaffade, försedde med min och andras borgen, icke för att, efter lösten och edeliga försäkringar, omsätta åldre, redan förfallne lån, utan för att på dem utwäcka nya, hwarwid ock, sedan numren, utlåningsdagarne och summorne blifwit ändrade, å de gamla redan förfallne Reversalerna, dessa å nyo blefwo inregistrerade och bokförde. (Litt B & C.) Att alka sig för hus- och saktjufwar, är möjligt, men att kunna undwika de försät och bedrägerier, hwarmed denna Ex-Direction hotade, att frånröfwa folket des egendom, war öfwermenskligt och en omöjlighet, ty, ehuru jag wänligen anhöll hos Directionen, kunde den likwäl icke förmas, att tillännagifwa för hwilka förbindelser mitt namn graverades — (Litt D.) Icke heller har Regeringens Umbud bifallit en sådan anhållan, då jag ansåg mig nödsakad och tröngen, att i detta asseende wända mig till honom (Litt. E.); hwarigenom Directionen bibehållit sig i sitt wanliga tillfälle, att dels sjelf kunna, på hwarjehanda sätt, misbruka ens namn, dels att sjelfwe anteckna det, dels att låta det ske och verkställas af des förtrogne och medbrottslige, och då jag, under försäkrän, att Falkenholm, Bovall, Strömquist, Fagerström ic. woro förmögne och wederbåftige personer, tecknat mig såsom borgensman, finner jag nu, till min stora förundran, af Särskildte Rådhus-Rättens Protocell — att Directionen icke blott öfwetat, att desse woro skuggor och diktade namn, utan ock tillstyrkt och befallt Ståble och Kock sådana tillstawa och derjemte ikläda sig borgensanswar derföre, hwarigenom desse, utan att jag, som medlöfstesman, och hwars rätt således war i

fråga, wiste af det ringaste, på en gång agerat både låntagare och löftesmän — och sluteligen, då jag, enligt löfte och ordentligt qwitto, skulle hafwa desse borgensförbindelser åter — har Directionen behållit dem, och, under falska förewändningar, inför Särskildte Rådhus-Rätten, att jag låg under Cession, utplånat mitt namn. Har man i mans minne hört sådana tillställningar omtalas? Känner historien så affskyvärda bedrägerier? — Eller gifwes någon Corporation, sedan werldens Skapelse, som hyft så afgjort hat för all ordning? Och — skulle man, för dessas försummelse, laglöshet och brott, få hålla sig till mig och andra Statens fattiga Medlemmar, hvilka blifwit ställda bakom ljuset, och under hwett och möda måste förwärfsa dagligt bröd, under det desse ständer af allmän och enskilt wälfärd, lefwat i öfwerflöd och bortslösat millionen, genom en skamlig hyppighet och en obändig luxe. Seke nog att Malmb Discout-Cassa blifwit plundrad — Amarant- Maserings- Stads- och Auctions-Cassorne, och hwad ännu skamligare är — sjelfwa Fattig-Cassan, allt skall wara förstört i den allhärjande stormen. — De sammanswurne hade en gång fattat smak för wällust och nöjen, och skonade intet ställe, sive Sacer sive profanus, blott de kunde förskaffa medel att tillfredsställa dem. Är detta den Rättwisa, hwaraf Nordiska häfderna stryta och högmödas? Kan wäldet drifwas så långt emot Swenske Medborgare? Kunna Lagarne, Kunna Reglementen och Stadgar så glömmas? Kunna de till den grad skymfas, trampas och föraktas? Läter sunda menniskoförståndet sig till den grad gåckas? Kan frihet och sjelfständighet till den grad krossas? Eller — är Stats-Machinens bestånd beräknadt på öfkyldiga menniskors ruin och deras plundring? Är det emot egna Medborgare, man hör wända morddolkar, då frid predikas öfwer jorden? Är det blott några wissa individuer, som böra uppoffra hälsa, lif och wälfärd, för att försöna de brott, som Statens tjenare föröswat? och hvilka under tystnadens mörker hafwa tillwärt och hotat med allmän förstöring. — Jag har icke warit Discout-Directeur, icke heller haft någon uppsigt öfwer Directionen, mig anfötrodd — Såsom medlem i Samhället, och hvars rätt war i

fråga — har jag äskat af Directionen redogörelse och utdrag af deß böcker, men ej kunnat sådant erhålla; jag åger derföre ingen del i Directionens felsteg, förseelser och brott. — Quid igitur peccavi, cur pœnas luam?

Thuru jag, liksom våderdrifwen af ödets stormvindar, varit en af de olycklige, som med mitt werldsliga goda strandat emot de blinda klippor, som omgifwit denna rysliga ö, der denna tidens måst beröktade personer bosatt sig, och, gynnade af nattens fasanfulla mörker, swurit allmänna och enskilda wålfärdens dödd, har jag dock, Försynen ware årad! icke blifwit angripen af den förgiftiga luft, som hwilade tungt öfwer denna mörkrets boning, och hwaraf flere sammanswårjningens medlemmar tagit skada till åra, lif och gods, och än flera deraf berusade, torde löpa fara, att i en uppklärnande framtid skörda wedergållningen och lönen — Jag har blifwit så bränd i denna Vulcan, att sären deraf blöda i Barns och Barnbarns minne, — men åra och namn räddades — och dermed nog — Wål hade jag och kunnat erhålla ett rum ibland de sammanswurna i Ex-Directionen — om jag kunnat afswärja all åra och redlighet — betjena med 100:de tals diktade namn och falska Inwisningar, plundra Cassan på millioner, gifwa skänker till höger och wänster åt hufwudmännen och framsför allt wara tyfkläten — och då en gång fråga wäcktes högt ropa: att jag gjort sjelf allt — jag hade derigenom skolat kanske winna beskyddare, och genom deras hemliga bemedling undgå straff, — men — sådant passade sig icke med min Character. Jag war bestämd, att gifwa det första dödliga stynget åt denna sammanswurna Colossen — jag war bestämd, att i Tidningarne wända allmänna uppmärksamheten åt detta nåste (Litt. F) — Jag war den förste, som wågade inför yttre Domstol framdraga sammanswårjningens hufwudmän, och jag igenkänner nu i Herr Actor Angelinden, hwilken, af Ex-Directionen påkallad, för att wågon tid fördröja deras fall, såsom privat Fullmäktig åtagit sig deras sak — och — hwilken således inlagt den dubbla åra, att advocera så wäl för nya som gamla Directionen. Men — jag blottade icke

allenast hufvudmännen — jag framdrog äfwen en annan af de sammansworne — och detta allt redan år 18 6, då sammanswårjningens makt war hotande och — stor.

Romeriska Senaten utlofwade fordom under Catilinarriska omwäsendet, att den, som upptäckte sammangaddningen, skulle, om det war en fri Medborgare, erhålla förlåtelse och 5000 Kronor — och — om det war en Slav, erhålla frihet och 2500 Kronor. Men — mig will man förfölja, för det jag wägar angripa Malmö Disconts Directeurer, af hwilka åtminstone någon war en Swenssk Catilina, och hwilka, kan hända ähystade icke mindre, än en Revolution — åtminstone gäfwö desse Directeurer åt Statskroppen ett farligt styng, och mördade allt medborgerligt förtroende, och hade säkertigen, om det onda icke stadnat i desß fart, utplånat den kärlek, som folket hyste för en mild Regering — ty, för att gifwa sig något anseende, och förskaffa sig en blind lydriad och undergifwenhet, inbildade de andra, att allt steddde på högre befallning. För det, att jag emot denna Direction wägade höja min röst och högt förkunna, att de borde answara för deras geningar efter lag, skulle jag torteras, pinas och hotas — Wisst är det, att, ehuru jag inlemnad min Cessions-ansökan 1816 den 6 Junii och derpå hade Domarens bewis, att förete, blef jag ändock nödsakad, att, ehuru sjuk och eländig jag war, släpas in till Malmö, att undergå bysättning, för det jag, en tid förut, gifwit anwising på en uti J. B. Kocks Gård intecknad Revers, till godtgörande af mina borgensförbindelser i Götha Canal-Discout, och urtryckeligen sagt: att denna Revers hwilade i Malmö Discout mig tillhörig — och — (af Särskildte Rådhus-Rättens Protocoller inhämtas, att den befinner sig der ännu) — jag blef wäl benäddad med friheten, emedan Lånets wördade Höfding rördes, när han såg mig och betraktade min ålder och sjuklighet — emedan jag stod under Concours-Domaren och ingen af mina Borgenärer fordrat någon arrest på mig — jag släpade mig tillbaka och har hittills njutit friheten — Stormarne saktade sig — men emed-

Iertid erhöå jag Kongl. Hof-Råttens Utslag, att det mål, som jag till Malmö Stads Råmners-Rått instämt, men den icke wille upptaga, angående Directionens answar för emot mig fördröwade bedrägerier ic skulle genast upptagas och der afdomas. — En tid derefter nedkom Kongl. Maj:ts nådiga befallning om undersökning rörande nämnde Direction — och man ropade högt, att jag förorsakat detta, liksom ingen annan redlig Medborgare jemte mig skulle kunna hafwa anmält förhållandet. Discontens fiendtligheter utbröto å nyo emot mig — den har åter, igenom Herr Actor Angelin, begårt arrest på mig — och jag känner icke hwarföre? Är det för Bagaren Martin Möllers skulder, så är ju den hedersmannen ännu i lifwe och wälstånd — och Directionen kunde alltför wäl hålla sig till honom — men han war en af de sammansworne och hörde till Ligan; såsom låntagare af 40,000 R:dlr i Malmö Discont, på sitt blotta namn, har han utmärkt sig under förra Directoratet och derföre förwärfwat sig gynnare af dem, för hwilka han lånat. Gamla Directionen stonade derföre denne, och ännu går han fri för alla hotelser — Är det för att liquidera Bagaren Anders Möllers Discont-skulder, så står det ju Directionen fritt, att wända sig till honom — men Herr Actor Angelin är des och des Hustrus Advocat — man bör således låta Möller gå fri, annars torde Herr Angelin afsåga sig Actoratet — och hwem skulle Disconten då erhålla? Jag känner dem, som skulle anse för ingen heder, att advocera för Malmö Discont — Eller — är det för att betäcka Handlanderne Ståhles och Kocks skulder, så har ju Disconten sjelfwa hufwuds-personerna i godt förwar — och de betala nog deras skuld — om Discont-Cassan ännu för dem wore öppen. — Eller — är det derföre, att jag icke talat wäl om Ex-Directionen, man hotar och trugar? Då må man ju besinna, att jag aldrig sagt annat om gamla Directionen, än, att den gjorde godt, när den icke gjorde illa — är detta icke wäl sagt? och hwar Christen själ säger desamma — och — har icke Regeringens Ombud sjelf förkunnat: att den handlat måsterligt, som kunnat dölja

Cassan, tills der ingen Cassa fanns. — Hvem skulle väl kunna frändöma Ex-Directionen allt godt? Man ser af tryckta Protocolleerna, att den, af omtänka för Landets väl, beslutat aflemna det så kallade stora lånbiträdet till Ståhle — skada blott, att han icke fick mera — då hade kanske jag och flera fattige Landtmän deraf haft någon känning — nu rådde det icke längre än på några få af de närmaste händerna — Man lastar Ex-Directionen i allt — men — jo, jo, men — måste man tillstå — att den handlat klokt — Gud! — någon själ fick ej wetta om detta stora lånbiträde — mera än Notarien Knutsson, som förbant sig — att på Embets-ed tiga dermed, på det Ståhle ännu skulle kunna skaffa sig några borgensmän, och å deras namn erhålla nya försträckningar i mera ordentlig Discontväg. — Nog hade jag häsiterat, att lemna honom mitt namn, så vida jag blifwit om ett så beskaffadt lånbiträde underrättad. — Eller — af hvad möjligt skal och orsak skall jag förförljas? Hvad i all werlden har jag mera, att beställa med Malmö Discont? eller hvad vill den väl hafwa?

Den 22 April 1816 inlöste jag, enligt Directionens qwitto: den skuldsedel, hwilken intill denna dag stod såsom säkerhet för alla mina borgensförbindelser och skulder, af hvad namn som hålst de, som woro den 28 November 1815, då skuldsedeln utgafs och intecknades, ja, ock alla de, som jag framdeles kunde få i Malmö Discont — och hvad är jag alltså ifrån denna dag skyldig — då fullkomlig liquid skedde? — Må Discontböckerna framhafwas, hwilka hittills med så stor sorgfällighet och osparad möda varit betrakta af Tartarens ryssliga mörker; så vida de icke äro i grund förfallade, skola de uppdaga, att jag, sedan den 22 April 1816, icke haft minsta liquid med Malmö Banco-Discont, hwarken som Lantagare eller Löfsteleman. Ifrån denna generela liquidationsdatum, är jag Directionen qwitt i ewighet, emedan jag inlöst allt, hvad som war betingat för alla mina skulder i

Disconten, och hwad som en gång är betalt, inlöst och quitterat, kan icke inlösas, betalas eller quitteras mera, så wida icke en och samma skuld skall inlösas 2:ne eller flera gånger — Actor påstår, att jag tagit åtgärder emot Directionens fordran — och ännu har icke någon kunnat bewisa, att jag är Malmö Discont skyldig det minsta — Må Herr Actor först bewisa, att Malmö Discont har något att fordra, då först må han lamentera om åtgärder deremot — det är onaturligt att tala om det senare, innan någon ting blifwit utredt om det förra — Och — Herr Actor! säg: hade jag wäl kunnat erhålla Directionens quitto, och slutliquid den 22 April 1816, för allt hwad jag hade varit och kunnat blifwa skyldig, om den hade haft några olagliga åtgärder att tilltala mig före, antingen den 23 Februarii 1816, eller wid något annat tillfälle. Men det synes som den nya Directionen will taga sådana mått emot mig, som icke en gång den gamla tilltrorde sig — Må Directionen ställa säkerhet åt sina fordringsägare, och må den sluteligen framgifs wa bewis ifrån wederbörande och quitto att denna säkerheten blifwit inlöst! Så har jag fått göra — och dermed punkt.

För mig och mina likar kände man intet medlidande, ingen fördragsamhet, ingen menniskofärlighet — wi woro utsedde slagtoffver — wi skulle pinas, för att betala allt hwad wissa skälmar tillgripit, och hwaraf Ex-Directionens mest brottflige ledamöter ofta tagit största delen, emedan någon af dem, åtminstone war en af de största skälmarne, och bytet utdelades förmodeligen endast efter förtjensterna. — De arme syndare, som blifwit innarrade som borgensmän, måste, hotade med Regeringens onåd — med fångelse och förföljelse, inbetala och ställa säkerhet för allt, eller döden dö — ingen nåd war för en sådan att hoppas. Allt måste betalas — förfallskade, diktade, maculerade, omnummererade, omdaterade, omsummerade och omsregistrerade borgensskrifter — allt måste inlösas — ingen

bdn — inga föreställningar — en blind lydnad — och inset mindre — jag har genomgått skärvelden — känner saken och har bewis derom i händerna. — Om jag varit stor Låntagare i Disconten — om jag narrat mig till penningar och dem genom spel, dryckenskap och liberlighet förslösat — om jag underhållit douzainer i mitt Harem — prunkat i lysande och förgylte Equipager och Meubler — låtit tillreda Furstelige Måltider, och uppfört Tunnor Gulds Byggnader, om jag, för att åtkomma medel och utwägar till sådant, lemnat falska inwänsningar, begagnat andra menniskonamn falskeligen — staplat upp bedrägerier på bedrägerier; då hade man kunnat hafwa något skäl, att angripa mig — men — kan hända, hade jag då varit fri ifrån allt klander — ty den, som mest kunnat låna och dela, war Ex-Directionens hjelte och halfgud — Ex-Directionen hade då kanske allsintet påstående gjort emot mig — eller — hwilka hafwa wäl Directionens påståender varit emot en Lundberg; han hade låntagit 30 a 40000 R:dlr Banco — och kunde icke betala ett öre — och om jag icke misminner mig, så war Directionen den förste som påteknade, att den emot honom icke hade något att påminna. Och hwilka woro Directionens påståender emot Bagaren Martin Möller, hwilken i samråd och understödd af Directionen, plundrade mig och andra på mera än 70,000 R:dlr Banco — jag uppfordrade Directionen, att framwisa sina böcker mid Möllers Concours Domstol, för att ådagalägga så wäl hans, som Directionens brottslighet — men jag ropade i öfken — Directionen teg — och drog sig ur spelet.

Med en öfwerenskommen och af Directionen sjelf bestämd summa, har jag inlöst min egen obetydliga skuld i Disconten — Med en öfwenkommen och af Directionen bestämd summa, har jag inlöst alla mina borgensansvarigheter, hwilka genom Directionens uppenbara bedrägerier och skälstycken blifwit fördubblade, och genom hwilka bedrägerier jag förlorat Tunnor Guld — detta oaktat påstår man, att jag ännu bör betala 30 a 40,000 R:dlr, hwilka jag, efter

förewändning, skulle hafwa uppburet i Disconten — men — låg-
ge Herr Actor handen på sitt bröst och såge: hwarifrån
fick Disconten wäl sjelf desse medel? hafwa de kommit från östan
eller västan eller nedrägnat ifrån Sol, Måne och Stjernor? El-
ler — hwarifrån kommo de? Jag skulle, efter hwad påstås,
hafwa emottagit dem den 23 Februarii 1816 — en tid, då Di-
rectionen hade sjelf inga — och Disconten blott några Tusende
R:dlr — sorgeliga öfwerleswor af den plundrade Cassan — Un-
derliga saker! Tryckta Protocollerna wisa: att Directionen, af
orsak att jag låg under Cession denna tiden, utplånat mitt namn
som borgensman, och antagit Malmros i stället, såsom mera we-
derhäftig, och nu will man påstå, att jag skulle hafwa varit om-
betrodd, att låna 30 a 40,000 R:dlr i en tid då jag låg under
Cession och ingå i några kraftågaunde förbindelser — man will
nu göra troligt, att Ex-Directionen skulle hafwa försträckt mig
med desse ofantlige summor i en tid, då den af sina medhjelpare
till höger och vänster wore nödsakad, att låna falska inwisningar
för att dölja Cassa-stölden — hade jag då blifwit hugnad med
så stora och betydliga försträckningar, behöfde jag icke hafwa lå-
tit min Egendom försäljas för en hundpenning ett år derefter
på Utmätnings-Action å Lands-Cancelliet, hwilket likwäl stebde,
och hwarpå jag förlorade icke mindre än 38,000 R:dlr Banco
— Jag will icke tala om den ännu oafgjorda förlust, som kunde
drabba mig, derigenom att jag ännu icke återfått de Skuldsed-
lar, hwarföre min egendom blef i måt tagen, och till liquide-
rande hwaraf Konungens Befallningshafwande den försälde, ty
— till min förwänning, bewakas en af dem, af Götha Canal
Discont, som säger sig deri hafwa panträtt, i min Concours, och
det skulle kunna ske, att jag blir dömd att ännu en gång infra-
den. Man behandlar mig utan nåd och barmhertighet — ej nog
att jag måste inlösa och åter inlösa — man will att jag i ewig-
het skall inlösa — änskönt jag med handlingar bewisat, att jag
inlöst det för hwilket jag både håstat och icke håstat,
maculerade Reverser så wäl som omaculerade, och
summor för hwilka jag hwarken varit Låntagare

eller Edfstesman — och utan att erhålla den valuta, som Disconten tillförbudit sig att utlemna och jag af den mig betingat.

Gamla Directionen plundrade min egendom genom list och bedrägeri och genom de mest försträckeliga hoteller och plågor beröfwade mig, gamle Man, för ewigt hälsan. Samwete, Religion och Lagar betydde ingen ting för desse affwurne fiender af Samhällslugn och trefnad — men — wälsignelsen winkade dem intet — Förshynens straffande hand nådde dem omfider — de skulle icke ewigt le åt andras tårar — den ewiga Wisheten hade bestämt en gräns för deras laglöshet, deras höghet och ära — ödet hade kan hända beslutat, att Malmö Disconts Historia skulle sönderfalla i 2:ne delar, gamla och nya Directoratets — under förra Epochen skulle jag angripas, som en fattig borgensman — under senare Epochen skulle jag, som en föregifwen stor låntagare anfallas — kan hända ansågs denna gestalt, hwari man framställde mig, mera enlig med wissa affigter — härigenom skulle jag kanfle beröfwas det medlidande, hwilket jag, såsom en högst förolämpad, misshandlad och olycklig borgensman, hittills erfärit — men — om jag warit en så oförowägen låntagare, att jag den 23 Februarii 1816, d. å. på en dag och timma, bekommit icke mindre än 30 a 40,000 R:dlr, förefaller det mig mera än underligt, att jag icke bles, tillika med Malmros, Kock och Ståhle till Särskildte Rådstugu-Rätten inkallad — eller — war jag då icke uppförd på listan af de store Lantagare? eller — hwarföre hade man utestlutat mig från deras antal — war det Directionens medlidande, att jag icke fick mitt namn tecknat ibland deras, som skulle hafwa misshandlat des förtroende? eller funnos icke desse handlingar då för tiden i Disconten? genom hwilka Herr Actör tror sig kunna ådagalägga, att jag war en ibland des sörste Lantagare, eller hafwa desse handlingar i senare tider blifwit dit insmygde, eller war man då för tiden i den öfwerlygelse, att jag endast råkat in i Malmö Discont, såsom en olycklig borgensman — och att mina egna skulder på långt när icke uppgått till de summor, dem Malmros war debiterad för i Di-

scouten, och hwilka, jemförde med Ståhles och Kocks skulder, woro ett intet, och berättigade honom till det medlidande han redte — eller — kände man kanhända, att jag ägde Directionens qwitto i mina händer — icke allenast för min egen skuld, utan äfwen för alla mina borgensförbindelser af hwad namn som hållt — Kan hända ansåg man det äfwentystligt, att framdraga mig för samma Domstol som Directeurerna — emedan jag hade stått desse Herrar redan för ett år tillbaka för bedrägeri och förfalskningar — eller stonade man mig, för att sedermera, efter hämtat råderum och efter förnyade krafter, kunna angripa mig från en sida, ifrån hwilken G: Directionen icke wågade eller kunde uppfinna skal att angripa mig.

Men, såsom en, hwilken fruktar för intet — såsom en, den der endast faller för andras bedrägerier och snaror och hwaris egna skulder icke uppgå till 5000 R:dlr Banco, utom intecknade, då jag hade liksom andre kunnat låna och narra mig till 100,000 R:dlr — (men, jag har icke lånat mera än jag wille betala) — trotsar jag allt. Himlen är mitt vittne och min Domare! Eiden emot ewigheten är ett intet — sorgen döer då glädjen lefwer! Må falska wänner höja sig på mitt fall — och — mina owänner glädja sig åt min olycka — må bestålsamma hycklare, hwilka sködat så mycket de kunnat, blifwa mina anklagare; må de wittna emot mig, af fruktan för öfvermakten, eller af winning — Må alla werldar ramla! Ibland ruinerna af min förswunna lycka och röfwade heder, äger jag ändå nog lugn, att kunna förlåta dem alla.

Kan hända är äfwen för mig ännu någon wälfärd beredd — här finnas menniskor öfwer allt — kan hända finnas här ännu några, som icke äga kalla marmorbröst; kan hända finnes här ännu något förnuft, som är öppet för rättwisa och billighet — kan hända finnes här ännu någon makt, som gör sig en ära af att skydda den wäldförde, den förtryckte, den förrolämpade. — Har Discout-Kammereraren kunnat undgå tilltal, har hans ofunnoghet om

Discont-affairerna kunnat tjena honom till ursäkt, hafwa andre kunnat flydda sig på lika sätt, och med lika wapen? — Åger Herr Falkman, såsom Discont-Directeur, något som skulle kunna tala till hans befrielse, framsör de andre? Bör någon stillnad göras emellan Malmros, Ståhle och Kock — eller hvarsföre skulle icke en sådan stillnad göras? Kan medlidande tala för en Directeur — kan billighet tala för en Lantagare — eller — hvarsföre skulle ett förnuftigt och skäligt medlidande åga sin röst? Eller — äro Lagarne skrefne med blod? Obillige, orättwisa och grymme? Skulle icke äfwen jag då kunna åga ett hopp öfrigt — eller — är allt medlidande qwäst — all billighet flyktig och landförwist — Så finnas ännu Lagar, och desse Lagar återopar jag.

Såsom borgensman har jag inlöst andras Discont-skulder till mera än 60,000 R:dlr Banco. — Kan hända wore jag lika berättigad till deltagande, som de, hwilka lånat och förslösat desse summor och inga förluster kunnat uppvisa — Kan hända borde äfwen jag blifwa huggnad med de förmåner som Concoursstadgan förunnar åt en olycklig? Eller — kan det wäl kallas en lycka för mig, att för andras skuld hafwa förlorat mitt goda — Herr Actor talar om säkerhet — men — hwad säkerhet har wäl Möllerska huset i Lund kunnat prästera? För inlöste Discont-lån åger jag af detta hus att fordra circa 16,000 R:dlr, och hwad får jag wäl? Actor har sjelf, såsom husets goda Man, wetat att ställa det så, att jag knappast får 10 R:dlr. Jag skulle kunna skrifwa folianter — om Herr Actors obilliga påstående emot mig — om deras olaglighet och orättwisa — Men, hwad behöfwer widlöftigare bewisas, hwad Herr Actor bör sjelf känna — jag drager derföre handen ifrån denna mörka tafsan, för denna gången, och will blott säga till slut: att, om den nya Directionen och dess Actor, med sanna förnufts slut och tillämpningar af Swenska Samhällets antagne och gällande Lagar, förmå att wedertägga detta mitt nödtwungna försvar, är jag beredd, att underkasta mig den påföljd, som min okunnighet eller ett fels

aktigt ombdome kan förtjena — Men — om de detta icke förmå,
 påstår jag i eget och Swenska årens namn, att lagens ford an
 uti Misgjernings-Balkens 60 Cap. 1 och 2 §. § jemförde med
 Kongl. Förordningarne af den 9 Martii 1733 och den 12 Oct.
 1739, i anseende till deras emot mig gjorda ohemula och ärerö-
 riga angifwelse och des fullföljande i påstående om fängelse och
 arbota straff, icke må uteläsa.

Om jag icke räddade min ära, så wore jag omärdig ett
 rum ibland menniskor på jorden — en hwar må nu rädda sin, så
 godt han kan. Dixi.

B. P. SANTESSON.

Bilagor.

Pitt. A.

Till säkerhet för mina förbindelser och bor-
 gensansvarigheter, dem Malmö Banco Discout
 af mig nu äger, eller framdeles få kan, tillåter
 jag härmed och utan mitt vidare hörande wälbemålte Di-
 sconts Direction, att uti min ägande Fästighet Snapparps
 Gård och Gods erhålla laglig och wederbörlig Inteckning till
 en summa stor Fyratio Tusende Riksdaler Banco, försäkras
 med egenhändig namn. Malmö den 28 November 1815.

B. P. SANTESSON.

Egenhändiga underskriften bewittna

C. Gyllensköld.

J. Ståhle.

N:o 16.

År 1815 den 5 December wid Drie Hårads Lagtima Höfste-
 Ding i Klörup blef denna Skuldsedel uppläsen och till sitt hela in-
 nehåll i Intecknings-Protocollet intagen; hwarföre Hårads-Rätten,
 med stöd af 7 Cap. 1 §. Rättegångs-Balken, samt på de skäl
 Protocollet närmare utwisar, fann skäligt, till säkerhet för de
 förbindelser och Borgens ansvarigheter Herr Regements-
 Pastor Santesson nu äger eller frambeles få kan i Malmö Banco
 Discout, bewilja Inteckning för Fyratio Tusende (40,000)
 Rikdr Banco uti bemälte Herr Regements-Pastor Santessons
 ägande fastighet Snapparps Gods och Gård. Betygar ut supra
 På Hårads-Rättens wagnar
 Efter Förordnande

NILS BRUZELIUS.

(L. S.)

Denna af Herr Regements-Pastoren Santesson inlöste För-
 bindelse må i affeende på Inteckningen dödas och kraftlös förkla-
 ras. Malmö Discout-Contor d. 22 April 1816.

U Directionens wagnar

S. CHRIST. BJÖRKMAN.

N:o 1.

År 1816 den 8:de October wid Drie Hårads Lagtima Hö-
 fste-Ding i Klörup blef frammanstående Skuldsedel för Hårads-
 Rätten åter uppwisad, och den i anledning deraf bewiljade Inteck-
 ning uti Snapparps Gods och Gård till säkerhet för Fyratio
 Tusende (40,000) Riksdaler Banco, dödad och kraftlös förklarad;
 betygar ut supra.

På Hårads-Rättens wagnar

Efter Förordnande

CARL A. BARFOTH.

(L. S.)

Litt. B.

N:o. 2200

1815 den 23 Maji

N:o. 2400

1814 d. 8 Nov.

1 $\frac{1}{2}$ 3 mån. utan oms.

1815 d. 21 Febr.

N:o 3676 585 1788

N. 2728

1815 d. 25 Julii

Uf Malmö Banco Discout har jag till låns undfått en Summa af Två Tusend Sex hundra Riksdaler — Skilling Specie, som jag förbinder mig att 3 månader ifrån nedanskrefne dag till bemålte Discoutwerk eller Ordres återbetala; men skulle betalningen öfver tiden uteblifwa, underkastar jag mig utan inwändning af hwad beskaffenhet som hållt, prompt utmätning, samt att, jemte Capitalet erlägga en procent interesse i månaden från förfallodagen; hwilket härmed på det kraftigaste försäkras. Malmö den 8 November år 1814.

J. Ståhle.

Summa 2600 R:d.

För ofwannämnde Lånsomma Två Tusende Sex hundra R:d:er Sp. gå undertecknade i borgen, en för bägge och bägge för en, som för proprie skuld.

B. P. Santesson.

P. Ståhle.

Lånesumman är uttagen af undertecknad, som inlemnad Låne-documenterna och är för riktigheten af de samma ansvarig. Malmö den

Litt. C.

1 $\frac{1}{2}$ m:d

3 mån.

utan omsättning

N:o 406, 1691 2601

1815 d. 7 Febr.

16 Maji

d. 18 Julii

Af Malmö Banco Discout har jag till låns undfått en Summa af Fem Tusend Åtta hundrade Riksdaler — Stilling Specie, som jag förbinder mig att 3 månader ifrån nedanskrefne dag till bemänte Discoutwerk eller Ordres återbetala; men skulle betalningen öfver tiden uteblifwa, underkastar jag mig utan inwändning af hwad beskaffenhet som hålft, prompt utmätning, samt att jemte Capitalet erlægga en procent interesse i månaden från förfallodagen; hwilket härmed på det kraftigaste försäkras.
Malmö den 7 Februarii 1815.

J. Ståhle.

R:dlr 5800

För ofwanskrefne Lånsomma Fem Tusende Åtta hundrade R:dlr Sp. gå undertecknade i borgen, en för Tre och Tre för en, som för proprie skuld.

B. P. Santesson. Jacob B. Kock. P. Ståhle.

Lånesumman är uttagen af undertecknad, som inlemnad Lånsdocumenterna och är för riktigheten af de samma ansvarig.
Malmö den

Litt. D.

Bördsamt Memorial!

till Directionen öfwer Malmö Banco Discout.

Det är mig af wigt att erhålla ett fullständigt och specifikt Utdrag af Discout-Verkets Huswud-Bok öfwer alla de Bor

gensansvarigheter, hwilka jag ägde d. 28 November 1815, och derefter fick; och hwilka jag alltså anhåller härigenom wördsamt, att genom sådant utdrag mig benåget, emot lösen, må tillställas — Men skulle emot förmodan, denna min begäran förwägras, får jag anhålla om detta Memorials återstående med påteckning, att min anhållan blifwit afflagen.

B. P. Santesson.

Litt. C.

Annot. Litt. C.

Högwälborne Herr Baron, Justitiä-Canceller, Landshöfding och Riddare af Kongl. Maj:ts Nordstjerne-Orden!

Resol.

Remitteras till Directionen för härwarande Discontwert, som anmodas häröfwer skyndsammeligen inkomma med förklaring och desse handlingar hit återlemna. Malmö Lands-Cancellie den 30 September 1816.

Ad Mandatum

J. N. Hoffman.

På ett fogligt sätt har jag insinuerat bilagde Memorial till Wälkost. Directionen öfwer Malmö Discont — men icke kunnat erhålla det utdrag af des Hufwudbok, som jag begärt; ej en gång påteckning om afflaget — Det gäller mitt och fleras timmeliga wälfärd och lif — att så denna oskyldiga begäran uppfylld — jag faller alltså härmedelst Eders Nåd till fota, med ödmjuk bön, att erhålla Eders Nåds lagliga och mäktiga Promotorial till utbekommande af nämnde utdrag! Ödmjukast bilagde afhandling med wälbemålde Direction, i affrist, wisar till en del, orsaken till denna min nödtwungna anhållan. (Se bilagan Litt. A.)

Med djupaste wördnad har äran framleswa Högwälborne Herr Barons, Justitiä-Cancellarens, Landshöfdingens och Riddarens ödmjukaste tjenare

B. P. Santesson.

Annot.

Litt. C.

1816 den 9 October.

Sdmjukaste Förklaring!

N:o 491.

Resol.

Wid det å Discont-Directionens wågnar anmälte föresmettande, finner Konungens Befallningshafwande sig icke kunna handräkningswis taga med den wäktas frågan någon vidare befattning, än enl. 2 Cap. Utsw. förwisa den till vederbörande Domares laga åtgärd; kommande wid beswärsanförande att iakttagas föreskriften i 9 Cap. nämnde Balk. Malmö Lands-Cancellie den 9 Oct. 1816.

V. AF KLINTEBERG.

J. N. Hoffman.

Med återställande af Herr Regements-Pastor B. P. Santesons insinuerade ansökan om erhållande af utdrag af Malmö Discontwerks Huswudhof öfwer hans Borgensanswarigheter, får Directionen äran tillkännagifwa, att den alldeles icke anser sig pliktig, ett sådant Utdrag meddela, samt derjemte upplysningswis nämna, att Werkets Huswudhof icke innefattar någon Borgen. Malmö Discont den 9 October 1816.

På Directionens wågnar

S. CHRIST. BJÖRKMAN.

E. P. Lindstedt.

Konungens Respective Befallningshafwande i Malmö.

Litt. F.

Annonce i Post-Tidningen N:o 4. år 1817.

Då, i grund af hoåfogade Skuldsedel och berå meddelade quitto (Litt. A), alla de förbindelser och Borgensanswarigheter,

dem jag ågde den 28 November sistl. år, och sedermera fick, i Malmö Banco Discont, hafwa upphört; trodde jag det vara Directionens fullkomliga pligt och Skyldighet, att till mig öfverlemna alla de Reversaler och Skuldsedlar, å hvilka jag, i egenkap af Lantagare eller Löfkesman, tecknat mitt namn; men när sådant icke skedd, och jag defutom med ledsnad efsarit, att wälbemålde Discont-Direction, oaktat Lagens stadgande i 9 Cap. 11 S. Handels-Balken, begagnat sådane Reversaler, för att astwinga mina Med-Caventer vidare betalning; finner jag mig förantänt, att, till förefommande af all, kan hånda, åsystad oordning, härigenom åtwarna mina Borgens- och Medborgensmän, att icke i Malmö Banco Discont inlösa några Reversaler mera, å hvilka mitt namn finnes tecknad — Utan hafwa alla att wända sig till mig, för att erhålla liquid; hwilket wederbörande till esferrättelse lånder. Snapparp den December 1816.

B. P. Santesson.

Öfwerensstämmande med det af Herr Regements-Pastoren Magister Santesson i des Concours-twist, till Drie Hårads Lings-Rätt den 18 Junii detta år ingifne skrifteliga anförande till Protocollet, betygar Arrie den 20 Augusti 1818.

På Domare-Embete's wågnar

CARL A. BARFOTH.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

B. P. S. P. P. P.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Case A. B. C. D. E.

www.books2ebooks.eu